

Sygn. akt III KZ 14/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **R. B.**

skazanego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu  
w dniu 12 maja 2020 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 stycznia 2020 r., sygn. akt II AKa (...),

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 stycznia 2020 r., sygn. akt II AKa (...).

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł**

**zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.**

### UZASADNIENIE

Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) zarządzeniem z dnia 17 stycznia 2020 r., na podstawie art. 422 § 3 k.p.k. w zw. z art. 422 § 1 k.p.k., art. 457 § 2 k.p.k. i art. 524 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku skazanego R. B. o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 stycznia 2020 r., sygn. akt II AKa (...), wskazując, że wniosek ten „został złożony w dniu 17 stycznia 2020 roku, a więc po

upływie siedmiodniowego terminu, którego ostatni dzień przypadał na 16 stycznia 2020 roku.”

W zażaleniu na to zarządzenie skazany wskazał, iż przekroczenie terminu było wynikiem pomyłki, zaistniałej cyt. „z uwagi na duże nagromadzenie spraw życiowych, które musiałem pilnie załatwić, jak i natłok obowiązków służbowych, które koniecznie musiałem wykonać w tamtym terminie”. Zwrócił też uwagę, że wspomniana pomyłka pociąga za sobą daleko idące konsekwencje – uniemożliwia mu zapoznanie się z tokiem rozumowania Sądu odwoławczego i pozbawia prawa do rzetelnej oceny wydanego przez ten Sąd wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Jego uwzględnienie mogłoby nastąpić, gdyby skarżący trafnie podniósł, że zaskarżone zarządzenie zostało wydane z naruszeniem przepisów postępowania, mogących mieć wpływ na jego treść, względnie zostało oparte na błędnych ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.). Tymczasem tego rodzaju zarzuty w zażaleniu nie zostały sformułowane.

Skazany nie kwestionował ustalenia, na którym zostało oparte zaskarżone zarządzenie, tj. że wniosek o doręczenie mu wyroku Sądu Apelacyjnego z uzasadnieniem złożył 17 stycznia 2020 r., a więc po upływie ustawowego terminu (w nawiązaniu do art. 123 § 3 k.p.k. należy wspomnieć, że 16 stycznia 2020 r. nie był dniem uznanym przez ustawę za dzień wolny od pracy). W tym stanie rzeczy powołany w zarządzeniu przepis art. 422 § 3 k.p.k. stanowiący, że prezes sądu odmawia przyjęcia m.in. wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku na piśmie złożonego po terminie, obligował do wydania zarządzenia o takiej treści, jak to będące przedmiotem zaskarżenia. Zastosowania tego przepisu skazany również nie kwestionował.

Podane przez niego powody uchybienia są bez znaczenia przy ocenie zasadności zaskarżonego zarządzenia; ewentualnie mogłyby zostać przytoczone we wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku. Skazany powinien jednak mieć na uwadze, że zgodnie z art. 126 § 1 k.p.k. wniosek o przywrócenie terminu powinien zostać zgłoszony w terminie 7 dni od daty ustania przeszkody, która uniemożliwiła dochowanie terminu.

Na koniec celowe będzie wspomnieć, że do niekorzystnej dla siebie sytuacji, sygnalizowanej w zażaleniu, doprowadził sam skazany. Z akt sprawy wynika bowiem, że przebywający wtedy na wolności R. B. został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy odwoławczej przed Sądem Apelacyjnym w (...), wyznaczonej na 9 stycznia 2020 r. (k. 1746), na której to rozprawie został ogłoszony wyrok i udzielono stronom stosownego pouczenia. Nie stawiał się na rozprawę, jednak nieobecność oskarżonego na ogłoszeniu wyroku nie rodzi po stronie sądu obowiązku doręczenia mu czy to orzeczenia, czy też odrębnego pouczenia o treści art. 100 § 3 k.p.k. w zw. z art. 422 § 1 k.p.k., także art. 524 § 1 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2017 r., II KZ 4/17). Trudno też nie zauważyć, że skazany najwidoczniej zaniechał również konsultacji, w tym co do sposobu uzyskania pisemnego uzasadnienia wyroku, z ustanowioną przez siebie obrońcą, która uczestniczyła w rozprawie apelacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.